

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 31 iulie 2004, ora 19³⁰

Ewald Frank

Suntem recunoscători lui Dumnezeu că putem să ne adunăm, de aproape și de departe, din multe limbi și din multe națiuni. Suntem atât de recunoscători că au căzut granițele, că nu mai există cortina de fier, iar noi putem călători liber prin toată Europa. Duminica trecută în Zurich citeam la aeroport că poți zbura de la Zurich la Colonne Bone numai cu 28 de franci elvețieni. Vedeți, este posibil. Și cred că tot așa este și în Austria: se poate călători foarte ieftin cu avionul. Și noi vrem să răscumpărăm timpul pe care ni-l dă Domnul.

Vreau să spun bun venit fiecăruia din Republica Cehă, Polonia, Slovacia, Austria, Italia, Elveția, Franța, Belgia, Olanda, România de asemenea. Am vrea să vă transmitem saluturi de la jumătate din lume, din Nepal, Cambogia, Filipine sau India, Pakistan, din întreaga Africă – toți ne salută. Noi de asemenea îi salutăm pe toți din inimă. Fie ca toți să fie binecuvântați în Numele Domnului. Fratele Valstrom vă salută într-un mod deosebit. La fel și fratele Urs Graf și alții care m-au sunat la telefon. Fratele Mutica din Johannesburg. Și Daniel din Cape Town și de pretutindeni ei ne salută. Noi de asemenea vrem să-i salutăm pe toți cei ce ne ascultă și care poate că ne și urmăresc. Dacă va vrea Dumnezeu vom avea prilejul să transmitem în direct în două limbi astfel ca întreaga lume să ne poată asculta, în engleză și de asemenea în germană. Acestea sunt cele două limbi principale din timpul acesta. Cu siguranță că vorbitorii de franceză nu sunt supărați pe noi. Și ei primesc același Cuvânt, de asemenea.

Vreau să amintesc cu recunoștință lucrul acesta: noi am avut o călătorie minunată prin câteva țări din Africa. Avem aici câteva

fotografii care sunt expuse la intrare. În Kinshasa au fost câteva mii de oameni pe stadionul de fotbal Rafael. Sunt împreună cu noi fratele Taki, fratele Leonard, fratele Didier, care au fost și ei acolo, și care au trăit împreună cu noi ceea ce făcut Dumnezeu acolo. Am fost foarte bucuros când frații mi-au spus că de acum 30 ani am vizitat și am călătorit regulat în țările africane. Noi am folosit timpul ca să ducem mai departe Cuvântul Domnului, ca să semănăm sămânța scumpă. Pentru că înaintea secerișului, desigur că trebuie să aibă loc o însămânțare. Îi mulțumim Domnului pentru toate posibilitățile pe care le-am avut și pe care le avem și acum, ca noi să putem răspândi în întreaga lume tot ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu.

Aș fi vrut ca mâine dimineață să pot anunța în câte limbi, în câte locuri, și la câți frați trimitem CD-uri, DVD-uri. În acest fel cu adevărat întreaga lume are parte de vestirea pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Eu am pe inimă și următorul lucru: într-o adunare ca aceasta, și în lumea întreagă, sunt diferite necesități; și Domnul este prezent întotdeauna. Când privim în Scripturi, atunci toate lucrurile au fost posibile. De câte ori Domnul ținea o adunare, toate lucrurile au fost posibile. Oamenii puteau fi mântuiți, vindecați, și binecuvântați.

Eu nu vreau să uit să-i salut pe toți aceia care sunt aici pentru prima oară. Ați vrea să vă ridicați, ca să știm cine este pentru prima dată în mijlocul nostru? Bun venit. Bine ați venit. Bine ați venit. Și acolo sunt încă cinci persoane. Prima oară totul pare străin. A doua oară este puțin mai bine. De la a treia oară încolo, eu vă pot promite că totul este așa cum a fost întotdeauna.

Azi aș vrea să-i încurajez pe cei bolnavi, spunându-vă cum a vindecat Dumnezeu în mijlocul nostru. Toți cei bolnavi se pot încrede cu adevărat în Domnul, așa cum toți cei ce sunt în necaz pot lua cuvântul din Psalmul 50:15 „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!”

Sunt aici cele două fete ale sorei Marta și fratelui Vlastik. Una dintre ele a avut într-adevăr leucemie. A fost cu adevărat un lucru pe care oamenii nu-l puteau vindeca. Nici diferitele tratamente nu au

ajutat-o. Ea nu mai avea păr în cap. Nu mai era nici o speranță. Și Dumnezeu a vindecat-o. Vrei te rog să te ridici, ca toți să te vadă? - o mărturie vie despre ceea ce a făcut Dumnezeu. Trebuie să te pui în situația în care medicii nu mai pot să facă nimic, și atunci Îl chemăm pe Domnul, și El ne vindecă – atunci știm că El este credincios și Își ține Cuvântul, și toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „da” și „amin”.

Fratele Rus este și el o mărturie vie. Medicii din spitalul din Esen nu au mai avut ce să-i facă. Fratele Schmidt a spus atunci: hai să mergem la fratele Rus, s-ar putea să fie ultima lui noapte. Așa i-au spus doctorii. Dar nu a fost ultima lui noapte, ci a urmat o zi nouă, un nou început.

Și eu am fost în spital și doctorii nu au mai avut ce să-mi facă, și iată că azi sunt încă aici. Dacă noi am întreba câți au avut o trăire cu Dumnezeu și câți au fost vindecați de Dumnezeu, multe mâini s-ar ridica. Aveți curaj și credeți că unde este Domnul prezent, acolo nu este numai învățătura, ci acolo sunt posibile toate lucrurile: mântuirea, vindecarea, eliberarea. Toate lucrurile sunt posibile celui ce crede. Iar azi noi vrem să credem că Dumnezeu este prezent, și că Își va confirma Cuvântul în noi toți.

Dacă privim în situația care este în lume, lucrurile nu arată deloc bine. Și mai ales dacă ne uităm la ce se întâmplă cu Israelul, atunci observăm că Israelul este părăsit încet dar sigur, de către toate națiunile și toate guvernele. Și cineva a vrut să glumească și a făcut o comparație între domnul Arafat și Bin Laden. Cu toții știm că Arafat este autorul întregului terorism începând din 1968. Și el a primit premiul Nobel pentru pace. Apoi în acest articol se puneă întrebarea: cum se face că unul care produce teroare este răsplătit, iar pe capul celuilalt s-au pus 15 milioane de dolari? Dacă Bin Laden ar fi prins, omul care l-ar trăda ar primi 50 milioane de dolari. Răspunsul a fost într-adevăr convingător: Arafat ucide numai evrei. Până în ziua de azi nici un autocar de turiști sau nici un grup de turiști nu a fost atins. Ținta lui sunt numai evreii. De partea cealaltă, Bin Laden și prietenii lui atacă Statele Unite, și ucid pe cei dintre națiuni.

Când am auzit acest lucru m-am gândit: ia te uită, chiar și necredincioșii se gândesc la ce se petrece. În cele din urmă se va împlini ce scrie în Zaharia 12:3: „În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele.”

Ceea ce am remarcat eu în această legătură este lucrul următor: Dumnezeu i-a dat lui Avraam făgăduința și după aceea, după 400 de ani i-a scos din robie pe copiii lui Israel. Iar destinația lor era țara făgăduită. Au fost amintite și granițele. Se poate citi în Vechiul Testament, mai ales în Iosua, apoi în Ezechiel 47. Totul poate fi verificat și citit. Dar acum urmează un punct pe care l-am remarcat pentru prima oară în viața mea. S-a întâmplat duminica trecută în Zurich. Toți știm că Israelul a avut multe necazuri, ca nici un alt popor de pe pământ. Și în Iosua 13 este scris un cuvânt puternic pentru avertizarea noastră: de la versetul 1: „Iosua era bătrân, înaintat în vârstă. Domnul i-a zis atunci: „Tu ai îmbătrânit, ai înaintat în vârstă, și țara care-ți mai rămâne de supus este foarte mare.” Lucrul acesta mi-a dat de gândit. Iosua împreună cu cei ce fuseseră chemați afară, trebuiau să intre și să stăpânească toată țara. Aceasta a fost făgăduința: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau.” Ați călcat pe el prin credință, este al vostru, este al vostru pentru totdeauna. Iar acum este scris că la sfârșitul călătoriei acestui mare bărbat al lui Dumnezeu – Iosua - nu erau cucerite toate teritoriile făgăduite de Dumnezeu, date de Dumnezeu. Iar de aceste teritorii aparținea și ținutul filistenilor, fâșia Gaza de azi. În versetul 3 este amintită și Gaza: „ținut care trebuie socotit drept Canaanit, și care este stăpânit de cei cinci domnitori ai Filistenilor: cel din Gaza, cel din Asdod, cel din Ascalon” - teritorii pe care noi am pășit deja în anii trecuți cu grupurile de turiști.

Care este lecția de aici? O făgăduință are valoare numai atunci când se împlinește. Dacă nu, atunci dușmanul mai are dreptul asupra ei. Frați și surori, noi trebuie să învățăm o lecție din aceasta: că noi suntem acum la sfârșitul timpului de har, și să nu omitem nimic, să călcăm prin credință pe fiecare loc, să-l luăm în stăpânire, pentru că făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt nesigure – așa cum spune un poem german – Isus a pecetluit cu sângele Lui ceea ce ne-a făgăduit în

Cuvântul lui. Dușmanii s-au așezat în teritoriile care nu au fost cucerite, și aceasta până în ziua de azi; până când se va împlini că Gaza va fi nimicită și nu va mai fi.

Pentru mine aceasta a fost cu adevărat o lecție mare, pentru noi ca biserică nou testamentară. Să privim la zilele de după reformă încoace. Vorbind biblic, a fost cucerit teritoriu după teritoriu. Dar acum, în ultima fază totul trebuie să fie reasezat, să fie stăpânit prin credință, totul este al nostru. Cum nu ne va da Dumnezeu toate lucrurile? Trebuie să se ajungă ca Dumnezeu să poată să aibă calea Lui cu noi toți, prin credință. De ce să ezităm? Când Dumnezeu făgăduiește ceva, atunci El susține aceasta, El își asumă responsabilitatea pentru aceasta. Noi trebuie să înaintăm prin credință, iar Dumnezeu se va ocupa de restul, așa cum a făcut-o întotdeauna.

Gândiți-vă la exodul care a avut loc prin Moise. El nu trebuia să strige: a trebuit numai să lovească stânca, iar apa a țâșnit afară. Frați și surori, ce s-a întâmplat când a venit încercarea cea mai mare? Moise și-a ridicat toiagul deasupra Mării Roșii, iar Dumnezeu a despărțit-o. De ce? Pentru că țara făgăduită era în cealaltă parte. Făgăduința privea țara pe care Dumnezeu a făgăduit-o prin jurământ lui Avraam, Isaac și Iacov. Și Dumnezeu era responsabil pentru acest lucru. Nu Moise a despărțit apele mării, ci Dumnezeu a făcut-o. Dar Moise și-a ridicat toiagul prin credință, și asta a fost. Când noi, ca popor al lui Dumnezeu, acționăm prin credință, atunci Dumnezeu acționează. Noi ne facem partea noastră, și Dumnezeu și-o face pe a Lui. Noi trebuie să învățăm să acționăm prin credință, și prin credință să stăpânim tot ce ne-a făgăduit Dumnezeu. Pentru cei ce cred, cuvântul „făgăduință” are cel mai important rol – pentru aceia care cred așa cum spune Scriptura.

Cine urmărește știrile creștine sau religioase, va vedea titluri ca acesta: „Adevărul final nu există; este căutat, dar nu se știe dacă se poate și găsi.” Când auzi aceste argumente ale multelor religii, cum ar trebui totul să fie aranjat și cum se vrea ca nimeni să nu fie jignit, fie budiști, musulmani sau ce-or mai fi ei. Totul este formulat în așa fel încât toți pot să fie de acord cu ce se spune acolo. Și mai ales cu sloganul: „La urma urmei toți avem unul și același Dumnezeu: iudeii,

musulmanii și neamurile.” Și dacă noi trebuie să spunem că nu este așa, ce se întâmplă după aceea? Începem să avem probleme. Și chiar nu este corect. Poporul lui Israel cunoaște un singur Dumnezeu, indiferent cum S-a descoperit El, și cum se descoperă El și azi. Acesta este un adevăr.

Astăzi am cerut să mi se listeze de pe Internet despre toate conciliile care au avut loc în decursul anilor. Le am aici: Niceea 325. Acolo a fost vestită o dogmă, sub hotărârea Cezarului. Iar dogmă înseamnă „se pare”. „Dogma” – „se pare”. [n.tr.: cuvântul „dogma” provine din „doceo” care înseamnă „a fi de părere că, a se părea”] Eu nu am ce să fac cu „se pare”. Nu „se pare”: ori este ori nu este – una din două.

Apoi se continuă cu Constantinopol, 381, și aici sub cezarul Teodosiu a fost introdusă dogma trinitară, și a fost proclamată ca o dogmă finală. Dar nici un apostol și nici un proroc nu știe nimic de trei persoane ale lui Dumnezeu, și că cei trei ar trebui să fie de acord și să fie una în ceruri, iubindu-se unul pe altul, sfătuindu-se unul cu altul. Da, dar asta s-a făcut. Și chiar și astăzi, dogma trinitară este pe primul loc în marile biserici și acela care nu recunoaște această dogmă, este blestemat. Se poate citi aici cum toți cei care nu s-au supus acestor dogme, au fost prigoniți.

Continuă cu Efes, în 441. Atunci a fost declarată Maria mama lui Dumnezeu. Și a fost o dogmă. Nici un proroc și nici un apostol n-a știut vreodată ceva despre acest lucru, și anume că Dumnezeu ar avea o mamă. Este scris în Luca 1, Elisabeta a spus: „Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu?” Termenul de „mama lui Dumnezeu” a derivat din gândul că Fiul a existat deja ca Dumnezeu, iar acum s-a coborât pe pământ, și ea a fost mama lui Dumnezeu. În Vechiul Testament Domnul nostru a fost Marele EU SUNT. Yahweh al Vechiului Testament este Yahshua al Noului Testament – Același ieri și azi și în veci.

Se poate merge de la conciliu la conciliu, la Constantinopol, Conciliul al doilea, 553, apoi al treilea în 680-681 și continuă tot așa. Și tot timpul s-au luat hotărâri și toate acestea nu sunt biblice. Iar când

trebuie să spun aceasta, doare. Doare. Dar trebuie spus că de la Dumnezeu vine numai ceea ce este scris în Biblie. Iar în mărturia Scripturii, Dumnezeu a spus totul despre Sine și despre planul Său de mântuire, și despre timp și veșnicie. Și la acest Cuvânt nimic nu poate să fie adăugat, și nu este permis să se adauge. Deci nu dogme, ci o credință biblică. De ce este scris în Ioan 7:37-38 „Cine crede în Mine, cum zice Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie.”?

Frați și surori, noi avem o împuternicire dumnezeiască, (și acest lucru nu îl spunem doar, ci așa este) ca să predicăm în timpul acesta adevăratul Cuvânt, fără nici un compromis.

Dacă vrem să privim din nou la biserica primară, și la cei 200 de ani după aceea, atunci nu se vorbea despre aghiazmă, tămâie, crucifixuri, rozarii, pelerinaje, purgatoriu, rugăciuni pentru morți. Nu exista stropirea copiilor, și nu erau nici nași. Nu erau papi, nu exista închinarea la Maria. Nu exista nimic de acest fel. Toate acestea au apărut mai târziu în creștinismul apostat. Și de aceea Dumnezeu trebuie să adreseze un cuvânt serios tuturor oamenilor, pentru că noi trăim într-un timp în care se face numai politică religioasă, astfel ca toți să se supună, și comunitatea mondială să fie unită și toate popoarele să fie aduse sub un singur acoperiș. Și acest lucru se face cu referire la Ioan 17: „pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi.”

Frați și surori, trebuie trâmbițat în întreaga lume că acesta este ceasul lui Dumnezeu din planul de mântuire, când adevărata biserică Mireasă a lui Isus Hristos este chemată afară din toată rătăcirea, din toate tradițiile, afară din tot ce nu este în acord cu Dumnezeu și Cuvântul Său. Iar acum totul trebuie adus înapoi, în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu prin harul Său.

Lăsați-mă să citesc din Psalmul 98, primele versete: „Cântați Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni.” „Căci El a făcut minuni.” Cine vrea să citească Ioan 19:30, acolo Domnul a strigat „s-a isprăvit”. Mântuirea a avut loc. Dumnezeu s-a împăcat cu omenirea și despre aceasta este vorba. Nu ca noi să fim de acord asupra vreunui lucru, ci noi să primim împăcarea cu Dumnezeu și iertarea păcatelor noastre, și astfel să fim născuți în Împărăția lui Dumnezeu prin har.

În versetul următor: „căci El a făcut minuni. Dreapta și brațul Lui cel sfânt I-au venit în ajutor. Domnul Și-a arătat mântuirea, Și-a descoperit dreptatea înaintea neamurilor.” Iar acum urmează afirmația minunată: „Și-a adus aminte de bunătatea și credincioșia Lui față de casa lui Israel: toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru.” În traduceri germane ale Bibliei, în traducerea Menge și Elberfelder, acolo cuvântul „evangelie” din greacă, este tradus cu „mesajul mântuirii” - mesajul divin al mântuirii pe care l-a dat Dumnezeu omenirii prin Isus Hristos, singurul Său Fiu născut.

În Vechiul Testament au fost făgăduințe, în Noul Testament avem împlinirea. Și noi spunem deseori că Noul Testament începe cu împlinirea prorociei din Vechiul Testament și care este încă scrisă acolo și poate fi verificată de către oricine vrea s-o știe. Aș vrea să citesc Gal. 4, apoi locurile din Luca, pentru a sublinia că Dumnezeu mai întâi făgăduiește, apoi împlinește.

Gal. 4:4 „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,” - aici este vorba despre „împlinirea vremii”.

Să citim astăzi din Luca 1 de la vers. 1, ca să urmărim cuvântul împlinire: „Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi” - s-a scris despre ce s-a întâmplat în Împărăția lui Dumnezeu, și Luca a scris și el minunat despre ceea ce s-a împlinit atunci.

Frați și surori, noi de asemenea trăim în timpul împlinirii prorociei biblice. Cu adevărat în timpul harului sunt numai două generații deosebite: prima a trăit la prima venire a lui Hristos, iar noi trăim acum înaintea revenirii lui Isus Hristos. Și ambele perioade de timp au fost prorocie biblică împlinită la literă. Noi am predicat acest lucru în toată lumea: la prima venire a Domnului nostru s-au împlinit într-adevăr 109 prorocii din Vechiul Testament. Deci nimeni nu trebuia să compună după aceea, ci atunci s-a scris despre împlinirea lucrurilor care s-au petrecut printre ei. Gândiți-vă și la acest lucru: apostolii, ucenicii Domnului, au fost oameni simpli, pescari, vameși, orice ar fi fost ei – ei nici măcar nu ar fi fost destul de iscusiți încât să

formuleze ceva. Dar ei au găsit har înaintea lui Dumnezeu să fie atenți la împlinirea lucrurilor petrecute în vremea lor. Și noi avem datoria să vedem împlinirea prorociei biblice în timpul nostru.

Să citim din nou: „Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi.” Deci Dumnezeu a vegheat asupra Cuvântului Său și L-a împlinit. În vers. 20 din Luca 1 citim: „Iată că vei fi mut, și nu vei putea vorbi, până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor.” „... până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor.” Să mergem direct la vers. 45: „Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile, care i-au fost spuse din partea Domnului, se vor împlini.”

Frați și surori, Dumnezeu nu este un om, ca să trebuiască să retragă ceva. El a devenit om – da, așa este – prin Isus Hristos Domnul nostru. Dar El a rămas totuși Dumnezeu din veșnicie în veșnicie. Dumnezeu își ține făgăduințele. El nu este niciodată stânjenit, niciodată nu trebuie să-și ceară scuze. Și ferice de noi dacă credința noastră este într-adevăr ancorată în Cuvântul lui Dumnezeu.

În vers. 55 din Luca 1 scrie: „cum făgăduise părinților noștri - cum făgăduise părinților noștri.” În vers. 70: „cum vestise prin gura sfinților Săi prooroci care au fost din vechime.” Tot timpul sunt făgăduințe, și credința noastră este ancorată în acestea. Ca să fiu sincer, tot ce se crede fără a avea o făgăduință, trece pe lângă Dumnezeu, nu are nici o legătură cu Dumnezeu. Dumnezeu este în legătură cu noi prin faptul că dă făgăduințe și veghează asupra loc ca să le îplinească în aceia care le cred.

Să citim din Romani 4 de la vers. 17. De fapt ar trebui început de la vers. 13 pentru că aici este scris cuvântul „făgăduință”. „În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui...” - deci făgăduință și iar făgăduință. Vers. 14b „Căci, dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică, și făgăduința este nimicită.” Vers. 16b: „...pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie chezușuită pentru toată sămânța” – acum urmează vers. 17: „după cum

este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care învie morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.” Ce cuvânt extraordinar. Cine citește Gen. 1 superficial, va citi numai că „Dumnezeu a zis” și „așa fost”. Dar cine-și dă seama ce s-a întâmplat cu adevărat în clipa când Dumnezeu a vorbit, acela trebuie să ia o pauză și să mulțumească și să se închine lui Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit, și s-a întâmplat. Cuvântul lui Dumnezeu este un Cuvânt puternic, nu doar atunci, ci și azi.

Lăsați-mă să amintesc foarte scurt și acest lucru: deja în Gen 1:1-2 citim că „Duhul lui Dumnezeu se mișca (plutea) pe deasupra adâncului.” – dar acolo, în textul original avem o combinație de cuvinte între „a se mișca” și „a acoperi” emanând căldură. [echivalent cu românescul „a cloci” - n.tr.] Duhul nu doar acoperea fără a avea nici o legătură cu Cuvântul vorbit, ci îndată ce Cuvântul a fost vorbit Duhul se mișca deasupra lui și se împlinea. De aceea este atât de necesară lucrarea Duhului Sfânt în timpul predicării Cuvântului. Și de fapt din această cauză a și avut loc revărsarea Duhului Sfânt în ziua înființării bisericii nou testametare, astfel încât Cuvântul predicat să nu se întoarcă gol, ci Duhul să-l poată descoperi celor ce-l auzeau și primeau prin credință.

Frați și surori, noi să nu rămânem doar niște ascultători. Noi după ce am ascultat trebuie să avem experiențele acestea cu Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu trebuie să ne dăruiască căldura Lui. Odată am exemplificat aici – (nu mi-e ușor să spun asta) – dar în domeniul firesc când se clocesc ouăle, acolo trebuie să fie căldură, iar găina trebuie să devină cloșcă, și ea trebuie să clocească. Acest lucru se întâmplă nu pentru că are aripi, ci pentru că emană căldură iar această căldură scoate la iveală viața pe care nimeni n-o vede, dar care este acolo. Apoi când vine timpul, cred că după 6 săptămâni, din interior ceva ciocăne și apoi apare viața. Toți știm asta, deși nu mai suntem chiar așa de apropiați de natură în privința asta, cum am fost în trecut. Dar așa este. Dacă ar sta ouăle acolo 1000 de ani de exemplu, nu ar ieși din ele nimic – cel mult un ou prăjit – altceva nimic. Dar când acolo este căldura și are loc clocirea, viața care este ascunsă

acolo se arată. La fel este și cu noi care auzim Cuvântul lui Dumnezeu: Duhul Sfânt trebuie să plutească deasupra noastră. Ce se spune despre botezul Domnului nostru: Duhul Sfânt a coborât peste El și a rămas peste El – o confirmare că El era Fiul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu trebuie să coboare peste noi, ceva nou trebuie să apară, să se nască, și de aceea este scris: ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh.

Toți cei care știu despre mesajul timpului de sfârșit ei știu desigur că Dumnezeu a făgăduit că înainte ca judecățile lui Dumnezeu să lovească acest pământ și înainte ca lumea să ardă Dumnezeu a făgăduit că va trimite un proroc cu AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Dar și aici este necesar ca noi nu doar să spunem că „prorocul a spus” și că „așa este scris”, ci să simțim că suntem cu adevărat aceia peste care plutește cu adevărat Duhul lui Dumnezeu. Să nu fie numai o cunoștință în mintea noastră, ci o sămânță să fie în sufletul nostru și Duhul lui Dumnezeu să poată să vină peste noi ca să aducă la suprafață în noi toți o viață nouă.

Apoi avem versetele din Isaia. Azi vreau să citesc numai câteva vers. din cap. 53 și 57, ca să vedem că Domnul are o cale, și El ne cheamă de pe căile noastre pe calea Lui. Isaia 53, binecunoscutul vers. 6: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi.”

Noi nu arătăm aici către alții. Toți care suntem azi aici am rătăcit, toți am umblat pe căile noastre, de la primul până la ultimul. Nu suntem aici ca să-i judecăm pe alții. Și aici nu scrie că „ceilalți rătăceau pe căile lor”, ci „Noi (noi să ne batem în piept) rătăceam”, noi am fost în eroare, noi nu am cunoscut adevărul. Azi să ne batem în pieptul nostru. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi” - noi eram deja oi, dar eram în rătăcire. Trebuie să vă închipuiți mai întâi lucrul acesta. Iar când Domnul în timpul acesta și-i cheamă pe ai Lui afară din toate popoarele, limbile, neamurile atunci aceștia sunt cei care ca oi ale Sale îi aparțin Lui, Păstorul cel bun, care au fost rânduți pentru viața veșnică înaintea întemeierii lumii. Pentru că Dumnezeu a știut că ei vor asculta și vor primi și vor crede atunci când El le va vorbi. Conform cuvântului Domnului nostru din Ioan 10, „oile Mele ascultă glasul Meu.”

Și în acest verset este vorba despre noi: „Noi rătăceam cu toți ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” Aici este cuvântul cheie: în clipa când noi înțelegem cu adevărat prin descoperire că pe crucea Golgotei s-a terminat cu calea noastră, și că acolo noi am fost răstigniți împreună cu Hristos, ca să nu mai trăim pentru noi, ci pentru Acela care a murit pentru noi... Nu folosește la nimic să repetăm Gal. 2 de la vers 19 unde Pavel spune „Am fost răstignit împreună cu Hristos” - ci acest lucru trebuie să devină adevărat. Calea noastră să se reverse în calea lui Dumnezeu. Și aici ni se spune în legătură cu aceasta: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” Pe Golgota s-a întâmplat. Acolo omenirea a fost împăcată cu Dumnezeu. Și Pavel a spus-o și în Rom. 3 într-un mod foarte deosebit. Vers. 24-25: „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui;” - o jertfă de ispășire, prin credință.

De ce este scris în Evrei 11: „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.” Deci să venim la Dumnezeu, să credem și apoi să primim ceea ce ne-a făgăduit El.

Apoi în Isaia 54 avem versetele 13 și 14: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi pacea fiilor tăi. Vei fi întărită prin neprihănire. Izgonește neliniștea, căci n-ai nimic de temut, și spaima, căci nu se va apropia de tine.” Aici avem planul: Domnul ne vorbește, apoi avem direct în cap 55 din Isaia, de la v. 6: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Apoi Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând.” Nu să treci de la o religie la alta, de la o biserică la alta, sau de la o denominațiune la alta, sau de la o părtășie la altă părtășie. O adevărată întoarcere se face către Domnul: întoarceți-vă la Domnul, nu la o religie, nu la o biserică, ci la Domnul. Și toate marginile pământului vor vedea numai în felul acesta

mântuirea Dumnezeului nostru – dacă noi renunțăm la căile noastre. Le putem numi de fapt rătăcirile – să ieșim afară din toate rătăcirile, să dăm dreptate lui Dumnezeu, să ne punem de partea Lui, să fim umbriți de Duhul Lui ca totul să poată să devină nou în noi și astfel ca sămânța divină să răsară.

Apoi în vers. 8 din Isaia 55 spune „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.” Cui să spunem noi azi acest lucru? Tuturor membrilor celor 342 de denominațiuni? „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele.”!? Frați și surori, noi nu judecăm, dar un om care-și urmează gândurile sale proprii nu va ajunge la țintă. Cel ce vrea să stea (să reziste) în fața lui Dumnezeu trebuie să se întoarcă la El. Nu putem umbla pe atâtea căi. Și toți cred cu adevărat că ei sunt pe calea corectă. Cine vine la Berlin va găsi acolo chiar și o biserică numită „Biserica de pe Cale.” Odată am predicat în aceasta biserică, o „Biserica pe Cale”. Acest lucru ar putea fi bun, noi nu vrem să judecăm aici. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne judecă pe toți. Nu noi judecăm, nu noi osândim, ci Cuvântul lui Dumnezeu are într-adevăr ultimul cuvânt. Și noi trebuie să ne supunem la ceea ce s-a învățat și s-a practicat la început.

Cred că ieri un tânăr mi-a spus: „Nu se poate ca cineva să fie mântuit numai prin credință?” Și într-adevăr este scris: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta.” Dar trebuie să se citească și mai departe. Toți cei care au primit Cuvântul au fost botezați. Trebuie citit și din Marcu 16:16: „Cel ce crede și se va boteza va fi mântuit.” Cât de important este să mergi cu un verset la alt verset și la următorul, și la următorul, ca să ai un tablou complet. Cel care se bazează pe un singur vers poate să spună: „Tâlharul de pe cruce a chemat și el pe Domnul și a primit făgăduința: „adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în Rai.”” Apoi se poate merge departe să se spună că nici el nu a fost botezat nici cu apă nici cu Duhul Sfânt și totuși este în Rai. Dar tu și eu mai încă avem ocazia, noi nu suntem pe cruce, nu este ultimul nostru ceas din viață în care-L chemăm pe Domnul. Când citim Scriptura noi nu trebuie să căutăm scuze ci să căutăm calea lui Dumnezeu și să știm cui și în ce circumstanțe s-a adresat El. Și trebuie

cu adevărat să ne întoarcem la prima predică de la Rusalii. Și acolo Petru sub călăuzirea Duhului Sfânt a predicat prima sa predică și a spus mulțimii: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre.”

Frați si surori, prieteni scumpi, Pavel a scris în Gal 1: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” Ce avem noi azi? Cine mai îndrăznește s-o spună? Pretutindeni „osana”, „aleluia” - se folosește un vocabular biblic dar fiecare merge pe calea lui cu vechile tradiții si doctrine. Cine îndrăznește să spună cum deja am amintit, în Gal. 1, că peste toți cei ce predică o altă evanghelie este un blestem. Dar acolo nu se predică nimic decât o altă evanghelie. Și atunci blestemul a venit peste tot creștinismul și nimeni nu găsește drumul afară decât dacă i se descoperă Dumnezeu. Și de aceea predicarea este așa de serioasă. Eu nu am nimic de pierdut. Noi avem datoria să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu. Și de ce? Pentru ca Biserica Mireasă să devină o inimă și un suflet, pentru a o aduce la un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Să nu fie scris așa numai în Efes. 4:5, ci să devină așa în mijlocul nostru, ca noi să nu avem mai multe învățături și să mergem pe diverse căi, ci noi să fim învățați de Dumnezeu așa cum am citit: „toți vor fi învățați de Dumnezeu.”

Și cu recunoștință spunem că prin slujba fratelui Branham Dumnezeu ne-a atras atenția. Ca atunci când l-a putut folosi într-un mod deosebit pe Pavel, într-adevăr tot așa s-a întâmplat în timpul nostru: Dumnezeu a putut să ia un bărbat, pe cel mai simplu dintre cei mai simpli, dar un proroc făgăduit, cu o trimitere dumnezeiască, un proroc făgăduit pe care l-a trimis Dumnezeu. Și dacă se amintește acest lucru, atunci se argumentează că toți au avut prorocii lor: adventiștii pe Hellen White, martorii pe Russel, mormonii pe Joseph Smith și toți au avut proroci. Dar când Dumnezeu a făgăduit în Cuvântul Său – și la acest lucru vom reveni mâine – atunci noi nu ne mai putem scuza înaintea lui Dumnezeu dacă trecem pe lângă împlinirea acestei făgăduințe. Cine trece pe lângă ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său, și pe lângă ceea ce împlinește El, acela

trece cu adevărat pe lângă harul lui Dumnezeu pe care El ni l-a dat în timpul acesta, ca să ne orientăm din punct de vedere spiritual, și să deosebim între ce este de la Dumnezeu și ce este de la oameni, apoi să vedem aceste deosebiri. După cum este deja scris în Mal. în cap 3: „Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește.”

Biserica Domnului este despărțită de toate celelalte. Domnul îi cheamă pe toți afară, indiferent că ei se află în biserica catolică, ortodoxă. Cineva mi-a spus ieri că biserica ortodoxă crede că din 7-13 ianuarie este un timp binecuvântat de Dumnezeu într-un mod deosebit – [izvorul tămăduirii, probabil – n.tr.] Apa este strânsă în aceste zile și oamenii sunt stropiți cu ea tot restul anului. Apă sfântă pentru că din 7 în 13 ianuarie Dumnezeu o curăță de toți microbii? Închipuiți-vă acest lucru. Noi trebuie să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu. Orice altceva este în zadar. Toate celelalte sunt tradiții omenești neadevărate.

Sigur că Scriptura spune că noi am fost curățați prin spălarea Cuvântului, dar desigur nu cu o apă luată din Siberia la minus 40 de grade, ci prin spălarea prin Cuvânt. Frați și surori, pur și simplu nu sunt de acord cu faptul că întreaga lume este dusă în rătăcire într-un fel sau altul. Toți oamenii au dreptul să audă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Toți oamenii au dreptul să fie chemați afară din toate erorile și desigur că acesta este scopul mesajului divin din timpul nostru.

Noi am citit versetele care erau necesare. Cu voia Domnului mâine vom continua studiul Cuvântului ca să arătăm cât de important a fost și este să ai parte de împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Și cum Luca a putut să scrie în timpul acela despre toate lucrurile petrecute și împlinite, Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său. Azi El veghează asupra noastră. Și dorim tuturor fraților și surorilor, întregii Europe, întregii lumi, le dorim binecuvântările lui Dumnezeu, o hotărâre pentru Domnul pe care nimeni n-o va regreta. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim, și să-i dăm Lui toată slava, pentru că Soarele care răsare din înălțime ne-a cercetat. Dumnezeu lucrează în biserica Lui. Noi auzim și credem Cuvântul Lui și Duhul lui îl aduce la viață, și Duhul călăuzește în tot

Adevărul. Duhul dăruiește descoperire, pentru că așa este scris: El vă va învăța toate lucrurile și vă va arăta lucrurile viitoare. Mulțumiri Dumnezeului nostru.

Dați-mi voie să fac aici o remarcă: frații care au fost cu mine în călătoria din Africa pot confirma ce mișcare este între oameni în timpul unei predici – poporul ține pasul cu predica. Frați și surori am putea citi din Ezra, cum reacționau oamenii atunci când era citit Cuvântul prin Ezra: laudau atât de tare pe Dumnezeu încât se auzea de departe. Eu aștept clipa aceea când Cuvântul lui Dumnezeu ne poate vorbi în așa fel încât noi să reacționăm. Numai atunci voi ști că noi nu am dormit ci am fost treji. Și numai atunci voi ști că noi nu am auzit numai Cuvântul lui Dumnezeu ci ne-a fost și descoperit prin Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu să ne binecuvânteze și să ne ajute.

Iar cei care au venit de curând, faceți cum au făcut și alții deja: azi fratele Trabany mi-a spus că a auzit Cuvântul lui Dumnezeu acum 36 de ani și a spus că niciodată nu s-a îndoit de nici un cuvânt predicat. Frați și surori, ne putem îndoii de tot felul de lucruri, dar nu de Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci. Iar dacă în noi este Cuvântul lui Dumnezeu atunci Dumnezeu veghează asupra noastră și-și împlinește Cuvântul în noi.

Să fie binecuvântați toți aceia de pe întreg pământul care în aceste zile aud făgăduințele lui Dumnezeu și care cred Cuvântul și astfel dau dreptate lui Dumnezeu și sunt sfințiți prin Cuvântul Adevărului și sunt scoși afară de pe căile personale și sunt așezați pe calea Domnului. Eu doresc să umblu doar cu Isus în călătoria mea – cum spune o cântare germană.

Frați și surori, s-o spunem din nou: în toate bisericile, în toate denomiinațiunile ei pot să cânte „mă închin puterii dragostei”. Peste tot ei pot să cânte „mare Dumnezeu Te laudăm, Doamne slăvim puterea ta”. Se poate citi fiecare Cuvânt, dar la ce folosește dacă noi mergem mai departe pe căile personale în voia noastră proprie și în programele noastre? Atunci cântăm degeaba și tot degeaba ne decorăm cu versete biblice. „Dar veniți la Mine, întoarceți-vă la Mine, zice Domnul, toate

marginile pământului.” Și Domnul nostru spune: „Cine Mă urmează pe Mine să-și ia crucea și să Mă urmeze”, să se lepede de sine, și să-L urmeze pe Domnul.

Azi noi ne-am hotărât pentru Domnul, sau ne-am rededicat în prezența lui Dumnezeu și suntem recunoscători lui Dumnezeu că ne-a deschis ochii și inimile, că noi putem să vedem și să recunoaștem în ce timp trăim. Dumnezeu cel Atotputernic să ne binecuvânteze, să fie cu noi, să binecuvânteze toate marginile pământului. Toți aceia care prin credință primesc făgăduințele Sale și au parte de împlinirea lor să fie binecuvântați cu binecuvântarea Dumnezeului Atotputernic în Numele Sfânt al lui Isus. Să ne ridicăm și să cântăm „Așa cum sunt”.

Ne aplecăm capetele, ne închidem ochii, deschidem inimile. Noi suntem în prezența lui Dumnezeu. Am auzit Cuvântul Lui, l-am crezut. Noi credem că suntem foarte aproape de revenirea lui Isus Hristos. Noi credem că înainte de a veni sfârșitul trebuie predicată evanghelia veșnică, ca mărturie pentru toți oamenii, limbile și națiunile. Credem că acesta este timpul reșezării tuturor lucrurilor care au fost la început.

Să ținem seama de ce am citit în Iosua. Faptul că nu au stăpânit toate lucrurile a adus necazuri poporului Israel. De ce? Pentru că cei ce purtau făgăduințele divine au dus lipsă de credință. Frați și surori, nu ajunge numai să credem făgăduințele, ci trebuie să posedăm prin credință toate lucrurile, pentru că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „da” și „amin” prin Isus Hristos Domnul nostru. Și după aceea așa cum este scris, El va face din toți vrăjmașii Săi așternut pentru picioarele Sale iar noi vom fi biruitori. Așa cum biruința Domnului nostru de pe Golgota a fost încununată cu învierea, la fel va fi și biruința noastră. Și noi vom trăi puterea de înviere a Domnului nostru. Iar azi de asemenea puterea lui Dumnezeu se va descoperi în toți cei ce cred. Credința a biruit lumea. Credința mișcă brațul lui Dumnezeu. Credința îl pune pe fugă pe dușman. Credința ne face să privim la Isus, Cel ce a început și va desăvârși credința noastră.

În timp ce rămânem în rugăciune, lăsați-mă să întreb dacă cineva ar vrea să fie inclus în rugăciune. Ridicați mâna, apoi lăsați-o

jos. Peste tot se ridică mâini. Să cântăm din nou prin credință „Așa cum sunt.”

Domnul nostru iubit, Îți mulțumim din inimă pentru lucrarea de mântuire încheiată pe crucea de la Golgota. Îți mulțumim pentru mântuirea sufletului, pentru eliberarea duhului, pentru vindecarea trupului. Îți mulțumim pentru Marcu 16:16 unde este scris că aceste semne îi vor urma pe cei ce cred. Doamne scump, noi credem Cuvântul Tău, făgăduințele Tale. Confirmă-Ți Cuvântul Tău, mântuiește, vindecă, eliberează, binecuvântează, dă descoperire prin Duhul Tău Sfânt. Binecuvântează toate marginile pământului, mai ales în America de sud, în Chile, în Peru, în Mexic, în Asia, în Europa, binecuvântează pretutindeni.

Ție, Dumnezeuului Atotputernic Îți mulțumim pentru că azi ne-a fost dăruită mântuire. Tu ne-ai vorbit azi, ne-ai binecuvântat, ne-ai dat descoperire. Îți mulțumim din inimă pentru aceasta. În Numele sfânt al lui Isus. Aleluia. Și toți să spună „amin”. Aleluia.